

İnsanın hayatına anlam kazandırması, aslında anlamsızlık düşüncesinin katlanılamaz olmasından kaynaklanıyor. Anlamsızlığa dayanamadığımız için anlam uyduruyoruz.

Gerçeği kimsenin bilmediği ve tüm bu kainatın milyarlarca yıldır biz ufak insanlar bu ufak gezegende yetişelim diye buraya geldiği gibi bir düşünceye kapılmak da komik olduğu için, aslında olmayan bir takım değerler icad edip, onlara göre *daha iyi* veya *daha kötü* yaşıyoruz.

Sonunda hepimiz öleceğiz ey insanlar, insanlık bile ölecek.

Alan Watts insanın yıldızları gözlemesinde kainatın kendi kendine baktığını ve işte bu sebeple bir sonsuzluk gördüğünü söylüyordu. Kendi kendine bakan insanlık.

Kendine bakan insan da işte bunun gibi gereğinden fazlasını buluyor her zaman. İnsanın bunalmasının temelinde etrafını seyredip, etrafının onu seyretmemesi yatıyor. Sadece kendiyle meşgul insanın herhangi bir psikolojik sıkıntısı olmasa gerektir.

Kimse sadece kendiyle meşgul kalamıyor.